

01

Somniig
Minnoged

02

Gran Torino

03

La ola

04

El hijo de
Ratnow

05

La vida secreta
de las abejas

06

El valiente
Desperatus

Guia del professor

VI Setmana del Cinema Espiritual

ELS QUI ENCARA ESPEREN

La Ola

edebé

Secretariat Interdiocesà de Pastoral
de Joventut de Catalunya i les Balears

LA OLA

Setmana del Cinema Espiritual. Els qui encara esperen

El cinema, des de les seves històries, ofereix una eina educativa de primer ordre que, a partir del llenguatge audiovisual, ajuda al creixement personal en diferents competències bàsiques. El seu caràcter transversal i integrador incideix en diferents àrees curriculars i potència diferents capacitats per a intervenir activament i crítica en la vida personal i social. La dimensió espiritual present en aquesta pel·lícula ens permet abordar qüestions existencials que, tot afectant el caràcter transcendent de la persona, permet que sintonitzi amb l'experiència religiosa i els referents cristians i catòlics de la fe.

Sembla que en el cine s'han imposat les històries que acaben malament. Es pensa que una pel·lícula que acaba bé, tot i que sigui després de superar dificultats i sacrificis, amaga la veritat de la vida. Hi ha un determinat pòsit de pessimisme que sobrevola guionistes i directors. Els crítics afirmen que aquestes propostes de l'esperança són simplistes, benintencionades però falses, perquè s'allunyen de la realitat. Com més desolat i cru sigui el

final, més és valorarà la pel·lícula com a coherent i sincera. Només en el cine infantil es concedeixen aquestes ingenuïtats.

No obstant això, les històries de l'esperança segueixen captivant el públic. En temps difícils, els éssers humans han necessitat relats que parlin de la victòria de la llum i la bondat. Quan la humanitat perd aquestes narracions s'oblida de l'esperança. Per aquesta raó és freqüent que, aleshores, es proposin històries que recuperen la fe com a gran relat de confiança, de la promesa que prové de Déu. Sense ignorar el poder del mal i tot superant els optimismes inconscients, el projecte de l'amor que batega en el cor del món ens mostra fins a quin punt no tot està perdut i sempre hi ha una sortida.

En sintonia amb la preparació de la Jornada Mundial de la Joventut ens proposem seguir el rastre de la gran esperança. «*Hem posat la nostra esperança en el Déu viu*» (1 Tim 4, 10) i des d'aquí volem seguir les petjades d'allò invisible que es fa visible en les històries que s'obren a les oportunitats de rebre la vida com a regal i signe de futur.

No és cap casualitat que, precisament, en una època de crisi, tinguem una bona

collita de pel·lícules que ens presenten personatges que, a pesar de tot, segueixen esperant contra tota esperança, com el protagonista de *Slumdog Millionaire*. O que capgiren les seves vides envers l'entrega i la bondat, como en *Gran Torino*. Fins i tot, personatges que, per la seva ingenuïtat, ens recorden que sempre són possibles les il·lusions, com en *El hijo de Rambow* o *El valiente Despereaux*. Tot i que també comptem amb avisos que ens prevenen de falses expectatives, com *La Ola*, finalment ens queden els personatges que superen les proves i troben una confiança bàsica, fonamentada d'una manera transcendental, com en *La vida secreta de la abejas*.

UNA REFLEXIÓ SOBRE L'ORIGEN I LA TRANSMISSIÓ DEL MAL

La Ola és una pel·lícula sobre l'educació que es presenta com un avís: la formació de les persones exigeix que l'acció educativa tingui presents els dinamismes humans que porten a la violència i la imposició.

La "vella dama", utilitzant la metàfora de l'obra de teatre de Dürrenmatt que assaïgen els joves, pot ser l'autarquia i el totalitarisme, que torna a visitar-nos

perquè no ha desaparegut del tot, encara que hagi canviat de forma. Les insatisfaccions personals, el desig d'un grup fort que afavoreixi la seguretat i la dificultat d'assumir les diferències són el brou de cultiu dels dinamismes autoritaris.

En clau espiritual, aquesta temptació es coneix com el problema del mal. Aquest assumpte és un dels grans arguments del cinema —citem entre d'altres pel·lícules, la trilogia del *Senyor dels anells* o la mateixa sèrie de *Spiderman*— i que ara visita les aules i ens mostra els mecanismes socials i grupals pels quals es transmet en l'educació. La funció del líder, els elements significatius d'identificació, la protecció del grup i l'enfrontament amb els enemics conduiran els joves a trobar la llavor del mal en el seu mateix interior, que fins i tot sacrifica les seves millors relacions.

Aquesta reflexió continua sent necessària com a avís, però també convida a anar més enllà, pensant en la manera d'enfrontar-s'hi.

APLICACIÓ DIDÀCTICA

1. Destinataris: Recomanat per a batxillerat i d'interès per a 3r i 4t d'ESO

2. Implicacions en les competències bàsiques

- ◆ **COMPETÈNCIA ARTÍSTICA I CULTURAL.** Comprendre com l'art i la cultura expressen i transmeten valors que poden potenciar la violència i l'enfrontament social.
- ◆ **COMPETÈNCIA COMUNICATIVA LINGÜÍSTICA I AUDIOVISUAL.** La comunicació es pot convertir en un acte de manipulació i violència que exclou i enfronta els diferents.
- ◆ **COMPETÈNCIA SOCIAL I CIUTADANA:**
 - Reconèixer els dinàmiques de la violència en els grups.
 - Valorar com l'acció educativa forma les persones, tot i que també les pot manipular.

3. Dimensió espiritual

a) Dimensió existencial

- ◆ INTERIORITZAR COM AFECTEN PERSONALMENT ELS DINAMISMES DEL MAL I LA VIOLÈNCIA.

b) Dimensió transcendental

- ◆ APROFUNDIR EN EL PROBLEMA DEL MAL COM A TRANSCENDÈNCIA I CONTRASTAR AMB LA DIMENSÍO TRANSCENDENT DE LA BONDAT.

c) Dimensió religiosa

- ◆ PROVOCAR LA PREGUNTA SOBRE DÉU DAVANT EL MISTERI DEL MAL.

d) Dimensió cristiano-catòlica

- ◆ ACOSTAR-SE ALS RELATS BÍBLICS SOBRE LA CAIGUDA, L'ORIGEN DEL MAL I EL SOFRIMENT.
- ◆ DESCOBRIR LA CREU DE JESUCRIST COM LA FORMA DE REVELACIÓ DE LA LLUITA DE DÉU CONTRA EL MAL.

ACTIVITATS

Abans de veure la pel·lícula

- ◆ Es pot plantejar veure alguna escena de *El club dels poetes morts* (1989), de Peter Weir (Seqüència de la primera lliçó del professor John Keating: 🎬 0: 19:51 a 025:21). Aquesta opció pot ser aconsellable des de tutoria. Això permetrà més endavant establir comparacions entre tots dos professors.
- ◆ *Una classe dividida* és un documental rodat el 1985 que relata una experiència real que es va iniciar uns quants anys

abans. L'experiència comença quan Jane Elliott, mestra de primària en una petita localitat dels EUA, decideix mostrar als alumnes les conseqüències del racisme i la discriminació mitjançant un experiment: els qui posseeixen els ulls de color blau seran durant un dia els millors alumnes, mentre que l'endemà, aquells qui tinguin els ulls marrons passaran a ser els millors. Les conseqüències de la discriminació es manifesten d'una manera immediata, tant en l'actitud dels nens com en el seu rendiment escolar. Catorze anys després, els protagonistes d'aquest documental es tornen a reunir per a veure les gravacions i comentar què va comportar per a ells aquest experiment.

(El documental complet es pot visionar a www.youtube.com/watch?v=yaimGghfcpM.)

◆ Es pot visionar *Napola* (2004) l'anterior pel·lícula de Dennis Gansel. Es troba en DVD editada per Divisa Home Vídeo. 111 minuts. Aquesta opció és aconsellable en el context d'un treball sobre els orígens del nazisme.

SINOPSI: Berlín, 1942. Friedrich, de 16 anys, que acaba de finalitzar el batxillerat elemental i és un hàbil boxejador aficionat, somia a ser algú en la vida. La seva oportunitat li arriba quan un jove simpàtic que és professor d'una escola d'elit dels nazis es fixa en ell, durant un combat, i l'ajuda a ingressar en el centre. Allà, aquest jove professor es converteix en el seu mentor, i l'ajuda a suportar el rigor d'una escola sotmesa a una estricta disciplina. Entre els nous amics de Friedrich es troba Albrecht, fill d'un alt funcionari. Albrecht, un noi fràgil que prefereix desenvolupar la seva ment més que no pas el cos, es mostra crític amb la ideologia nazi que es pretén inculcar

en la ment dels alumnes. Friedrich comença a ser conscient que aquí no hi ha lloc per a qualsevol que es mostri reticent a seguir la línia del partit. Quan els alumnes es veuen forçats a participar en una matança nocturna de joves russos desarmats, perpetrada en un bosc pròxim, Albrecht escriu un assaig per a fi de condemnar la barbàrie alemanya. Friedrich és conscient que el seu millor amic segueix un camí que el portarà a topiar amb les autoritats, però es mostra impotent per dissuadir-lo. Quan el pare d'Albrecht tracta de forçar el seu fill a retractar-se de les seves paraules, Albrecht ho rebutja ... i accepta les conseqüències. Aclaparat, Friedrich jura venjar la mort del seu amic, fins i tot si això significa renunciar a tot pel que ha lluitat i oblidar el somni de tenir una vida millor...

Durant la pel·lícula

- ◆ Es pot fer una invitació a pensar en algun personatge amb el qual s'identifiquen especialment. Si hagués passat en la teva classe, què hauries fet?
- ◆ Recordar els arguments crítics que es plantegen per a "Aturar l'Onada".

- ◆ Pensar en les frustracions i les dificultats que viu cada personatge.
- ◆ Fixar-se en el logo de l'Onada.
- ◆ Meditar per què quelcom aparentment bo es converteix en dolent.

*Després de veure la pel·lícula.
Aspectes a treballar amb la Guia
Didàctica:*

- ◆ És molt aconsellable projectar a l'aula l'altre final que hi ha en la versió en DVD en els materials extres (Distribueix: Paramount). En aquest final, Tim no es dispara, sinó que acaba abraçant-se al professor, el qual el desarma. Es pot pensar sobre la raó que ha fet que el director escollís el final més dramàtic. Probablement, la pretensió de la pel·lícula de ser un avís sobre el poder de repetició dels dinamismes de l'autocràcia venç la possibilitat de plantejar un canvi personal en els personatges, per la qual cosa el final és bastant ombrívol, exceptuant la reconciliació de Marco i Karo, a la qual incorporen Lisa.
- ◆ Seria interessant repassar l'experiència del professor Ron Jones real, recollida en els materials adjunts.

◆ Els nois estan intentant representar l'obra "La visita de la Vella Dama" de Friedrich Dürrenmatt. L'acció teatral es desenvolupa a Gullen, que és la ciutat natal de Clara Zachannassian, la dona que ara és la més rica del món, però que, a una edat primerenca, havia abandonat el veïnatge deixant enrere un tèrbol assumpte amorós i, posteriorment, havia estat prostituta a Hamburg. Allà la va conèixer Zachannassian, l'home més ric del món, i s'hi va casar. Ara, Zachannassian és mort i totes les seves riqueses han passat a la seva dona. La gent del poble espera poder convèncer-la perquè faci un generós donatiu a la ciutat durant la seva estada; amb aquest propòsit han designat Alfred Ill, antic nuvi de Clara, com el seu acompanyant i seductor oficial, perquè aconseguixi almenys un milió. Al principi tot es desenvolupa sense cap dificultat, però després és quan esclata la bomba. Clara relata com en el passat Alfred Ill es va negar a reconèixer el fill que ella havia concebut i més tard la va proclamar públicament com a prostituta, subornant falsos testimonis. A continuació ofereix al poble mil milions a canvi de la mort d'Alfred.

Qui és aquí la Vella Dama? Potser els règims autocràtics ens poden tornar a visitar?

— Treballar al voltant de la clarificació de conceptes: mal, mal físic, mal moral, pecat personal i pecat original.

— Aprofundir els relats del Gènesi sobre l'origen del mal.

— Presentar la creu de Jesucrist com a referència de la forma com Déu trastoca el mal que suposa la condemna injusta, el suplici i la mort; per a convertir-los en ocasió de lliurament generós d'amor i de vida més enllà de la mort.

MATERIALS COMPLEMENTARIS

La història real

La Tercera Onada va ser el nom que el professor d'història[1] Ron Jones va donar a una recreació experimental de l'Alemanya Nazi que ell mateix va dirigir amb alumnes de Secundària (preparatòria en alguns països).[1] [2]

L'experiment es va dur a terme en el *Cubberley High School*, un col·legi de Palo Alto, Califòrnia, durant una setmana de

1967.[3] Jones, en no poder explicar als seus alumnes per què els ciutadans alemanys (especialment els no jueus) van permetre que el Partit Nazi exterminés milions de jueus i altres anomenats «in-desitjables», va decidir mostrar-s'ho. Jones escriu que va començar amb coses simples, com ara la disciplina al saló de classes, i que va aconseguir convertir la seva classe d'història en un grup amb un gran sentit de propòsit.[4]

Jones va anomenar aquest moviment *La Tercera Onada*, a causa de la noció popular que la tercera d'una sèrie d'onades en el mar és sempre la més forta, i va afirmar que els seus membres revolucionarien el món. Segons sembla, l'experiment va cobrar vida pròpia, amb alumnes de tota l'escola unint-s'hi. Jones va escriure que es va preocupar al voltant del resultat de l'exercici abans d'aturar-lo, dient que el moviment tenia un líder mundial i, tot seguit, mostrant una pel·lícula d'aquest líder: Adolf Hitler.[1]

A pesar de les implicacions evidents que aquest estudi ofereix sobre la maleabilitat mental juvenil, i que té un interès particular, tant per als psicòlegs que desitgin comprendre'l i prevenir-lo, com per als aspirants a dictadors que volguessin inten-

tar recrear-lo, molt poques coses s'han donat a conèixer sobre l'assumpte.[5] [6]

Todd Strasser, amb el pseudònim Morton Rhue, va escriure una novel·la sobre el tema (titulada *L'Onada*), que després va ser adaptada al cine (Dennis Gensel, 2008). El musical *The Wave - The Musical*, de l'any 2000, està basat en l'experiment.

Més tard, Jones, personalment, va oferir el seu propi material. Els investigadors de l'experiment han tingut dificultats per a obtenir informació de part d'algun dels estudiants involucrats.

Per a la descripció de l'experiència pel mateix professor Ron Jones
http://chiabai.zarcrom.net/articulos/laola#footnote1_ns963hy

Algunes reflexions sobre el mal

“PARA UNOS, EL MAL PROCEDE ÚLTIMAMENTE DE DIOS O DE LA CAUSA PRIMERA; si Dios es la causa de todo y por consiguiente también del mal, este es inherente a Dios: los que argumenta así, lo hacen con el fin de negar la existencia de Dios o de combatir una determinada idea del mismo. A veces concluyen que Dios no puede ser la causa de todo o que hay un Dios que se hace en el curso de un proceso dentro del cual el mal va desapareciendo progresivamente. Por otra lado, para algunos, el que de que “el mal procede últimamente de Dios” no debe entenderse en el sentido de que el mal sea inherente a Dios, sino de que su razón es la existencia del mundo. Si este no hubiera sido producido, el mal no existiría. Pero la existencia de un mundo creado es en sí mismo un bien y un mal, lo que no debe hacer deseable su inexistencia.

Según otras opiniones el origen del mal está en el hombre y en sus actividades. La rebelión del hombre contra Dios, o su alejamiento, son la causa del mal. O bien, esta reside en la naturaleza humana, en el sentido que solamente ella no es indiferente al bien y al mal.” (José Ferrater Mora, *Diccionario de Filosofía abreviado*, Edhasa, pàg. 265–266).

“TOTS ELS QUI NO HEM MATAT NI ROBAT, I ENS SENTIM SIMPLEMENT INNOCENTS del mal del món, no podem romandre indiferents. Quan diem sovint que “el món és dolent”, o “la gent és dolenta”, pensem interiorment: “Això val per als altres” De vegades és cert, en llenguatge vulgar: “Som uns porcs”, però es pensa sempre en els altres. Però si volem ser sincers, ¿no hem de reconèixer la nostra connivència —per no dir la nostra solidaritat— amb aquesta maldat? Hi ha trets de la meva vida dels quals no em sento orgullós, determinats actes que pesen sempre sobre la meva consciència. He de poder arribar a dir: “Sóc dolent” o “Aquí el porc he estat jo”. Però, per què sóc dolent? Hi ha una resposta a aquesta pregunta?.” (Traduït de Bernard Seboüé, *Creer. Invitación a la fe católica para las mujeres y los hombres del siglo XXI*, San Pablo, Madrid 2000, pàg. 217).

“CREC QUE LA RECONCILIACIÓ ÉS LA PARAULA CLAU QUE NECESSITEM COMPRENDRE. Què és reconciliació? La reconciliació és el camí de reconeixement de la nostra fragilitat i l'acceptació del nostre passat, qualsevol que sigui. I aquest camí converteix l'home en autènticament lliure i, per tant, veritablement capaç d'amor. L'home que perdona, l'home reconciliat és, abans que qualsevol altra cosa, l'home que no té defenses, que no té barreres, que no se situa

en un punt en el qual la veritat és d'un sol color.

L'home reconciliat amb ell mateix —i, per tant, amb el seu projecte— sap que la veritat no és un color, sinó una llum. Una llum que es projecta per totes bandes, escalfant, il·luminant, donant a cada cosa un alè més ample. Per aquesta raó, crec que el perdó no és una demostració de bons sentiments, sinó un camí llarg i difícil de progressiu despreniment, que duu l'ésser humà a viure plenament la seva condició de fill. Sempre m'ha agradat la paràbola del Fill Pròdig, tant, que l'he esmentat més d'una vegada en els meus llibres. És una de les paràboles més conegudes de l'Evangeli i, precisament per això —tal com sovint passa amb les coses molt conegudes—, corre el perill de passar inadvertida, sense que se n'entengui la immensa dosi de provocació que conté.” (Traduït de Susanna Tamaro, *El misterio y lo desconocido*, Seix Barral, pàg. 49–51).

Dos contes sobre l'origen del mal

L'ermità i els quatre animals de Lev Tolstoi

“Enmig d'un bosc vivia un ermità, sense temor a les feres que hi habitaven. És més, per concessió divina o perquè les

tractava contínuament, el bon home entenia el llenguatge de les feres i fins i tot podia conversar-s'hi.

En una ocasió en què l'ermità descansava sota un arbre, s'hi van aixoplugar, per a passar la nit, un corb, un colom, un cérvol i una serp. A falta de cap altra cosa per fer i amb la finalitat de passar l'estona, van començar a discutir sobre l'origen del mal.

— El mal procedeix de la fam —va declarar el corb, que va ser el primer a abordar el tema—. Quan un menja fins a afartarse, es posa en una branca, claca tot el que vol i les coses li semblen de color de rosa. Però, amics, si durant dies no es prova mos, canvia la situació i la natura ja no sembla tan divertida ni tan bonica. Quin desassossec! Quina intranquil·litat hom sent! És impossible tenir un moment de descans. I si entreveig un bon tros de carn, m'hi abalanzo al damunt, cegament. Ni pals ni pedres, ni llops enfurismats serien capaços de fer-me deixar anar la presa. Quants morim com a víctimes de la fam! No hi ha cap dubte que la fam és l'origen del mal.

El colom es va creure obligat a intervenir, tot just quan el corb havia deixat de parlar.

— Opino que el mal no prové de la fam, sinó de l'amor. Si visquéssim sols, sense femelles, suportaríem les penes. Però, aïllats!, vivim en parella i estimem tant la nostra companya que no trobem un minut d'assossec, sempre pensant en ella «Haurà menjat?», ens preguntem. «Tindrà prou abric?» I quan s'allunya una mica del nostre costat, ens sentim com perduts i ens tortura la idea que un esparver l'hagi trossejat o que l'home l'hagi fet presonera. La comencem a buscar per tot arreu, amb

un afany boig; i, de vegades, correm cap a la mort, morint entre les urpes de les aus de rapinya o en les malles d'una xarxa. I si la companya desapareix, hom no menja ni beu; no fa res més que buscar-la i plorar. Quants moren així entre nosaltres! Ja veieu que tot el mal prové de l'amor, i no de la fam.

— No; el mal no ve ni de la fam ni de l'amor —va argüir la serp—. El mal ve de la ira. Si visquéssim tranquils, si no busquéssim l'enfrontament, aleshores tot aniria bé. Però, quan quelcom s'arregla d'una manera diferent de com hauríem volgut, ens enfadem i tot ens ofusca. Només pensem en una cosa: descarregar la nostra ira en el primer que trobem. Aleshores, com bojós, xiulem i ens recargolem, tractant de mossegar algú. En moments així, no es té pietat de ningú; hom mossegaria el seu propi pare o la seva pròpia mare; podríem menjar-nos a nosaltres mateixos; i el furor acaba per perdre'ns. Sens dubte alguna, tot el mal ve de la ira.

El cérvol no pensava el mateix.

— No; no és de la ira ni de l'amor ni de la fam d'on procedeix el mal, sinó de la por. Si fos possible no sentir por, tot aniria bé. Les nostres potes són lleugeres per a la cursa i el nostre cos, vigorós. Podem defensar-nos d'un animal petit, amb les nostres banyes, i la fugida ens preserva dels més grans. Però és impossible no sentir por. Amb prou feines cruix una branca en el bosc o es mou una fulla, tremolem de por. El cor batega, com si anés a sortir del pit, i comencem a córrer. Altres vegades, una llebre que passa, un ocell que agita les ales o una branqueta que cau, ens fa creure que ens persegueix una fera; i sortim disparats, potser cap al lloc del perill. De vegades, per esquivar un

gos, topem amb el caçador; d'altres, embogits de pànic, correm sense rumb i caiem per un precipici, on ens espera la mort. Dormim preparats per a començar a córrer; sempre estem alerta, sempre plens de terror. No hi ha cap manera de gaudir d'una mica de tranquil·litat. D'aquí dedueixo que l'origen del mal rau en la por.

Finalment va intervenir l'ermità i va dir el següent:

— No és la fam, l'amor, la ira ni la por, la font dels nostres mals, sinó la nostra pròpia naturalesa. Ella és la que engendra la fam, l'amor, la ira i la por”

- ◆ No et sembla una mica pessimista la reflexió de Tolstoi?
- ◆ Si la nostra naturalesa és així, qui és, aleshores, el responsable del mal?

La paràbola de la serp i l'abella

“Una abella volava per un camp ple de flors i arbustos, es va aturar en un d'ells i en va extreure la mel. Una serp passava per allà i es va apropar al mateix arbust, va mossegar el tronc i en va extreure verí. Això em va fer pensar que, d'un llibre ple de ciència llegit per dues persones, una dolenta i l'altra bona, la bona en pot

treure la mel, és a dir, allò de bo que conté el llibre, mentre que la dolenta en pot treure el verí.

D'això es dedueix que tot depèn de les bones o males intencions amb què es miren i es fan les coses. O, dit d'una altra manera, el dolent veu allò dolent, i el bo veu allò bo." (Traduït d'Alfonso Francia, *Educar con fábulas*, CCS, pàg. 86-87).

- ◆ Creus que hi ha aquests dos tipus de persones (serps i abelles)?
- ◆ Més que un tipus de persona, no es tracta d'una disposició personal? No poden canviar les disposicions i que l'abella passi a ser serp o a l'inrevés?

- ◆ En la pel·lícula, l'experiment educatiu semblava interessant. No passa, de vegades, que allò dolent té aparença de bo?

La creu i la lluita contra el mal

“La grandesa i la bellesa de Crist en la creu ens revelen l'amor absolut de Déu als homes per mitjà de l'elecció d'una solidaritat absoluta. En la creu de Crist es

va lliurar un combat entre les potències del mal i la potència del bé, entre l'odi i l'amor. Davant el desencadenament de la violència assassina, Jesús es deixa fer sense defensar-se. En un primer moment és el gran vençut. Però per a qui mira les coses en profunditat, la seva actitud ha estat més forta que la dels seus botxins. Els ha vençut donant exemple d'un amor tan pur que ha “convertit” el centurió, un home avesat ja en matèria de execucions.” (Traduït de Bernard Seboüé, *Creer. Invitación a la fe católica para las mujeres y los hombres del siglo XXI*, San Pablo, Madrid 2000, 229).

SOLUCIÓ SOPA DE LLETRES

Guies elaborades per Setmana del Cinema Espiritual.

ORGANITZEN: Delegacions de Joventut de Barcelona, Terrassa, Sant Feliu de Llobregat, Vic, Tarragona, Girona, Lleida, Mallorca i Menorca.

COL-LABOREN:

Disseny i diagramació: jinguezm@hotmail.com • Mòbil 600 746 621